

Soli Deo Gloria

Jedině Bohu buď sláva

**Červen 2024
Ročník 5, číslo 44**

*Neboj se, dobytku na poli, stepní pastviny
se zazelenají, strom zase ponese ovoce,
fíkovník a réva vydají úrodu.
(Jóel 2,22)*

OBSAH

Zabezpečení hradu I. JAK	3
Plíživé zlo -jk-	5
Otevřené dveře víry	
J. Karafiát	9
Evangelium se má kázat	
všem -jk-	14
Následování Krista J. Hus	17
O trpělivosti Ch. Spurgeon	22
Měli by být křesťané proti	
masové imigraci?	
M. Slick	25
Bojíte se Boha? Nenávidíte zlo!	
M. Trehwella	27
Přinášení svědectví CHS	30
„Povolání“ C. Pond	31
Němý pes CHS	34

Vydává **Spolek Soli Deo Gloria**
 Bellušova 1810/19, 155 00 Praha 5
 Odp. redaktor Jaroslav Kernal
 © Spolek Soli Deo Gloria
www.solideogloria.cz
kernalj@solideogloria.cz
 Č. účtu 2602365989/2010 (Fio)
 Vychází měsíčně.
 Ev. č.: MK ČR E 24450
 Tisk: Tisk Pětka s.r.o.
 Horova 1631
 252 63 Roztoky

SOLI DEO GLORIA

Hospodin je zdeptanému nedobytným hradem, v dobách soužení je hradem nedobytným. (Ž 9,10)

Zdá se, že doby soužení se stávají běžnou a každodenní skutečností v životech současné generace. Z materiálního hlediska se máme lépe, než všechny generace tisíce let zpátky, ale z hlediska duševní pohody i jednoduchosti života, to vypadá mnohem hůř. Hřích se rozlézá do všech zákoutí lidského života, společnost se otrásá vlivem bezpráví, vytrácí se základní jistoty a předvídatelnost a život je velmi křehký. To jsou doby, kdy můžeme nacházet svůj úkryt a své blaho v Hospodinu. On je hradem nedobytným. Stačí se ho chytit, spolehnout se na něj, přijít k němu skrze jeho Syna, našeho Pána Ježíše Krista a ukrýt se v něm.

Je to výzva také tohoto čísla našeho časopisu – pojdte k Pánu, přiblížte se ke němu a on se přiblíží k vám, hledejte u něj svou skrýš a naleznete nedobytný hrad.

Jaroslav Kernal

ZABEZPEČENÍ HRADU I.

Jan Amos Komenský

O tom, jaká je bezpečnost na hradu jména Hospodinova.

Ať je tedy člověk, jenž dokonale spočívá nadějí v Bohu, v ohrazeném městě nebo na poušti, mezi přáteli nebo nepřáteli, na svobodě nebo v žaláři a poutech, ve vodě, v ohni nebo třeba v propasti, všude je mu Hospodin sluncem a pavézou (Ž 84,12), štítem vůkol něho (Ž 3,4) a strážcem, jenž nedřímá (Ž 121,4), ale chrání jej jako zřítelec svého oka (Ž 17,8). Chová jej ve skrýši své tváře jako ve stanu (Ž 31,21) a jako v ohrazeném městě (Ž 3,22) a střeží ho, aby nebyl vydán do libovůle nepřátel (Ž 41,3), rozprostírá nad ním své milosrdenství (Ž 36,11), pěstuje ho a nosí (Iz 46,3) a drží ho za ruku, aby neklesl (Ž 66,9) a aby se neporanil, kdyby upadl (Ž 37,24).

Provází jej svým světlem (Ž 43,3) a přikazuje svým andělům ho chránit na všech cestách (Ž 91,11) a vojensky kolem něho tábořit (Ž 34,8). Přichází-li soužení, přikrývá jej stínem svých křídel (Ž 17,8 a 63,8); a když pokušení, podpírá jej svou pravicí, aby nebyl obluzen (Ž 37,17 a 141,4). Bůh jej skrývá před úklady nepřátel (Ž 64,3); když na něj vysílají své střely, on působí, aby se lámaly, než doletí, nebo je obrací nazpět (Ž 58,8 a 11,2–3).

Když má jít vodou, Hospodin je s ním, aby ho proud nezachvátil a hlubina nepohltila; když ohněm, aby neuhořel (Iz 43,2). Nebo kdyby na něj dolehlo nějaké protivenství, aby ho vychvátil a způsobil mu ulehčení (Ž 66,12). Přichází-li tma zármutku a tesknoty, on mu svítí světlem svého obličej (Ž 112,4 a 4,7).

Zkrátka, kdo sedí v skrýši Nejvyššího a odpočívá v jeho stínu, toho on přikrývá svými brky, aby ho nelapilo žádné osidlo, nezasáhla žádná létající střela, k jeho stánku se nepřiblížila žádná rána, i kdyby po pravici a po levici padalo na tisíce jiných (Ž 91,7).

Neboť Hospodin jedná po vůli těch, kteří se ho bojí a střeží všechny, kdo jej milují (Ž 145,19).

To zbožní znají a v Bohu si bezpečně počínají a říkají, jak ukazuje příklad Davidův:

Ulehnu, usnu a probudím se, neboť Hospodin mě podepírá. Nebojím se davu desetitisíců, kteří kolem proti mně se kladou. (Ž 3,6–7)

Hospodin je při mně, nebojím se. Co by mi mohl udělat člověk? Hospodin je při mně, mezi mými pomocníky, spatřím pád těch, kdo mě nenávidí. (Ž 118,6–7)

V Boha, jehož slovo chválím, v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat tělo? ... v Boha doufám, nebojím se, co mi může udělat člověk? (Ž 56,5.12)

Kdyby se proti mně položilo vojsko, mé srdce nepocítí bázeň. (Ž 27,3);

Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. (Ž 46,3)

I když půjdu roklí šeré smrti, nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty. (Ž 23,4)

Přečti si, jak je uprostřed nedostatku a nebezpečí statečný Abakuk (3,17–19). Blahoslavený je tedy člověk, jenž skládá naději v Hospodina.

PLÍŽIVÉ ZLO

–jk–

V polovině prosince roku 1617 došlo z příkazu katolické vrchnosti, arcibiskupa Jana III. Lohelia, ke zboření evangelického kostela v Hrobu u Duchcova. To byla poslední kapka a přetekl pohár náboženského napětí, které v našich zemích doutnalo pod povrchem poslední dvě století. Evangelíci viděli, že náboženská svoboda zaručená Majestátem císaře Rudolfa II. je v ohrožení. Na března roku 1618 byl svolán sněm stavů podobojí, z něhož vzešla žádost k císaři Matyášovi, která apelovala na zachování této listiny. V květnu se sněm sešel znovu a vyslechl si císařovu zamítavou odpověď. Výsledkem byla defenestrace místodržitelů a nastolení vlády třiceti direktorů. V březnu roku 1619 zemřel císař Matyáš. České stavy odmítly uznat jeho nástupce, Ferdinanda Štýrského, který byl za příslib dodržování Majestátu a náboženských svobod korunován již roku 1617. V srpnu téhož roku byl českým králem zvolen Fridrich Falcký. Odtud už byl jenom krok k Bílé hoře a ke staroměstské exekuci.

Rudolfův Majestát z roku 1609 zaručoval evangelíkům mnohé svobody. Ale katolická strana se s jeho závěry nechtěla smířit a interpretovala některá místa zcela protichůdně než strana protestanská. Po smrti Rudolfa II. v roce 1612 a nástupu jeho bratra Matyáše na český trůn tyto spory ještě zesílily. Matyáš sice formálně potvrdil platnost Majestátu, ale jako katolík podporoval římskou církev, jak mohl. Katolíci ovládli zemské úřady a snažili se potlačovat evangelickou víru – nejprve na statcích katolické vrchnosti, dále na statcích církevních, a posléze usilovali také o to, aby získali vliv v královských městech. Když se jim to podařilo, povolávali si do nich na pomoc jezuitu a zakazovali evangelické bohoslužby.

V roce 1616 rozhodl král Matyáš jeden ze sporů v souladu s katolickým výkladem kontroverzního bodu Majestátu, tedy tak, že poddaní na církevních statcích nemají právo stavět si evangelické kostely. Na jaře následujícího roku byla katolická strana posílena volbou Ferdinanda II. za

českého krále. Jeho zvolení bylo pro katolíky velkým povzbuzením a vedlo mimo jiné k tomu, že obyvatelé města Hrobu byli pod hrozbou vysokých pokut donuceni zbořit evangelický kostel, který si sami postavili, protože Hrob spadal pod správu pražského arcibiskupa.

Napětí vyústilo v otevřenou vzpouru proti Ferdinandovi Štýrskému a ve volbu nového krále. Armády obou stran se daly do pohybu. K rozhodnému střetu došlo 8. listopadu 1620 na Bílé hoře, kde byla stavovská vojska poražena císařskými. Následujícího dne Fridrich Falcký spěšně uprchl ze země. Poražené stavy na císařském generálovi Maxmiliánovi Bavorském vymínily slib všeobecného odpuštění a zachování politických i náboženských svobod. Ale Maxmilián napsal papeži: „Zda bychom byli hodni milosti Boží, kdybychom se zbaběle slitovali nad přemoženými.“ A císaře Ferdinanda vyzýval, aby nijak nedbal na jeho sliby – vždyť je dal on, Maxmilián, a nikoliv císař.

Když bylo císařské vojsko vpuštěno do Prahy, vyplenilo mnoho měšťanských domů i paláců uprchlé šlechty. Někteří evangelíci odešli ze země – domnívali se, že to bude na čas, než se přežene to nejhorší, a potom se budou moci vrátit. Ale v plánech obnovené katolické vlády už pro nekatolíky nebylo místo.

Katolická strana postupovala opatrně, krok za krokem. Nejprve se snažila získat pro sebe všechny pražské kostely. Přišly také první městské vyhlášky, které nařizovaly například odstranit evangelické (nebo biblické) nápisy, malby nebo plastiky (kalichy) z fasád domů. 14. dubna 1621 byli obesláni všichni čeští i němečtí kazatelé v království a byli vyzváni, aby se poddali římské církvi, přijali svěcení od arcibiskupa a vysluhovali svátost oltářní pod jedním způsobem (tedy pouze s podáváním hostie). Ani jeden z nich na to nepřistoupil. Místo toho se začali pomalu připravovat na odchod ze země. Dobře vytušili, co se bude dít.

6. února byl vydán rozkaz zatknout padesát osob, které se podílely na povstání. Bylo to překvapivé a náhlé. Někteří ze zatčených byli doslova přepadeni. Potom přišel soud a s ním rozsudky smrti. Mnozí doufali v císařskou milost a snažili se jí dosáhnout.

21. června 1621 začalo kruté divadlo – dokonale připravená a na efekt vypočítaná podívaná. Na rozlehlém (16×16 m) a dva a půl metru vysokém pódiu, které bylo spěšně postaveno před Staroměstskou

radnicí, bylo popraveno dvacet sedm českých pánů, rytířů a měšťanů. Pouze jednomu z městských direktorů, Janu Theodoru Sixtovi z Ottersdorfu, vymohli jeho synovci odložení trestu. Přesto i on vystoupal na popraviště, a teprve ve chvíli, kdy se chystal pokleknout před katem Janem Mydlářem, objevili se před soudním tribunálem jeho synovci, bratři Platejsové, kteří oznámili, že zemský místodržící, Karel z Lichtenštejna, pozdržel ortel. Ještě jeden ze zatčených unikl popravišti – měšťan Martin Fruwein z Podolí, který se 7. června zabil při pádu ze střechy vězení do Jeleního příkopu. Přesto se ani on nevyhnul potrestání. Rozsudek již byl vyřčen, takže kat vyřízl mrtvému jazyk a potom mu utál hlavu, kterou přibil na šibenici na dnešním Václavském náměstí. Jeho tělo bylo rozčtvrceno a jednotlivé části byly pověšeny u městských bran. Všichni ostatní odsouzení dokonali svůj život o dva týdny později rukou kata na Staroměstském náměstí a s jejich ostatky bylo až na výjimky naloženo podobně jako s Fruweinovými. Hlavy odsouzených skončily v železných koších na Mostecké věži, odkud byly sejmuty až při saském vpádu v roce 1631. Podobně dopadla i těla některých odsouzených. Janu Jesseniovi před popravou vyřízli jazyk a po setnutí bylo jeho tělo rozčtvrceno, vpleteno do kol a vystaveno u čtyř pražských bran.

Ruku v ruce s popravami šly konfiskace majetku. Pozemky, domy, vinice, umělecká díla, knihy a jiný majetek – to vše velmi rychle měnilo své vlastníky. Z 926 statků v Čechách jich na konci třicetileté války jen 182 zůstalo v rukou původních majitelů. Mezi zkonfiskovanými statky byla ohromná panství, takže konfiskace dohromady zahrnovaly dvě třetiny celé země. Ovšem tou největší ztrátou bylo zrušení náboženské svobody.

Třináct měsíců po Bílé hoře, 13. prosince 1621, byl vydán první vypovídací dekret. Všichni pražští evangeličtí kazatelé byli vykázáni ze země. Odchází devatenáct kazatelů včetně administrátora konzistoře podobojí Jiřího Dikasta. O pár měsíců později, před Velikonocemi roku 1622, zakázal pražský arcibiskup Jan III. Lohelius vysluhování kalicha na území Českého království. Univerzita přešla do rukou jezuitů. Koncem téhož roku vydal Karel z Lichtenštejna další dekret, jímž vypovídal z království všechny evangelické kněze. Stejně dekrety vyšly znovu o rok později i v roce následujícím. Evangelické bohoslužby

byly zakázány a chrámy, kostely i fary byly předávány římské církvi. Vše bylo završeno novým zákoníkem, Obnoveným zřízením zemským, z roku 1627 pro Čechy a o rok později pro Moravu. Jím byl výslovně zrušen Rudolfův Majestát a bylo vyhlášeno, že v zemi nebude trpěn nikdo, kdo nepřestoupí ke katolické víře.

Svobodní obyvatelé mohli odejít ze země. Většinou odcházeli ožebračení, protože jejich majetek nikdo nechtěl koupit za plnou cenu, a nakonec byli rádi, když zachránili život sobě a svým nejbližším. Krvavá mašinerie třicetileté války spolu s hladem a morem dokonaly dílo zkázy. Historikové odhadují, že po skončení třicetileté války počet obyvatel v českých zemích klesl o padesát až sedmdesát procent. Ti, kteří svobodně odejít nemohli, utkali pouze s tím, co unesli, nebo byli nuceně obraceni ke katolictví. Mnozí z nich si ale v tajnosti podrželi svou evangelickou víru a dokázali ji předávat po celé generace.

Porážka českých a moravských stavů na Bílé hoře a následná staroměstská exekuce jsou významné historické události, které měly obrovský dopad na další vývoj v naší zemi. Po celá staletí je různé strany vysvětlovaly rozdílnými způsoby. Pro římskou církev a pro Habsburky znamenaly tyto události vítězství. Pobělohorští exulanti je vždy chápali jako porážku. Jak jim porozumíme my? Jak jim budou rozumět naše děti?

V posledních letech se zdá, že se kyvadlo hodnocení vychyluje na stranu tehdejších vítězů. Mezi zjevné projevy tohoto trendu můžeme zařadit například obnovení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, který symbolizuje mimo jiné vítězství Panny Marie nad protestantskými „heretiky“, nebo ustanovení ekumenické komise, která má nově vysvětlit události spojené s povstáním českých stavů, bitvu na Bílé hoře a veškeré následné dění. Čtyřsté výročí bitvy na Bílé hoře bylo využito k ekumenické bohoslužbě a vztyčení smířčího kříže, který má symbolicky spojovat to, co Bílá hora rozdělila. Ale může k takovému spojení opravdu dojít? Můžeme skutečně zachovat pravdu evangelia o spasení z pouhé milosti jenom skrze víru v Pána Ježíše Krista a současně se přiklonit k bělohorským vítězům?

Tato pravda byla staroměstským mučedníkům natolik vzácná, že kvůli ní byli ochotni položit své životy.

OTEVŘENÉ DVEŘE VÍRY

Jan Karafiát

Slyš, Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný. Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou. A tato slova, která ti dnes přikazují, budeš mít v srdci. (Dt 6,4–6)
... pohanům otevřel dveře víry. (Sk 14,27)

Tak ten svrchovaný Pán, ta věčná láska, který je sám sobě svrchovaně dostatečný, který nikoho nepotřebuje, ten si přeje, abych já ho miloval, tak miloval z celého srdce svého a ze vší duše své, a ze vší síly své a přemýšlel o jeho slově dnem i nocí? Když to chápu, tak žasnu. Když jsem to před několika nedělemi zase četl, tu mi to připadalo, jako bych to nikdy neslyšel, jako něco docela nového. Průpovídka stará, ale světlo, které mi dal, je nové. A tak to bude v životě lidu Božího vždycky. On je milostivý a přidává světlo. Nu, pak ty věci vidíte v novém světle!

Rád bych předkládal trojí.

I. Příkaz milovat Boha

Ten nebeský Pán si přeje, abych ho miloval a jeho Slovo měl ve svém srdci. A přikazuje to. Je to možné, abych já na světě dobře dopadal, když vidím, co poroučí a přitom k tomu u mě nedochází? Ne, to mi nemůže být dobře a žádný na světě nemůže dobře dopadat, když si něco Pán Bůh přeje a poroučí a ono na to nedochází. On si přeje, abych já ho miloval nade všechno a zákon jeho aby byl v mém srdci, a já to nečiním. Mohu při tom učinit štěstí?

Proč to nemůže dobře dopadat, když nedochází na to, co si přeje?

Když je takový a všechno, co poroučí, je takové, nu, pak uvidíte, že nemůže být dobře, když na to nedochází. On je věčná láska. I když to nevidíte, i když se vám to nezdá, on je přece sama láska; nikdy nic neporoučí za trest. Co rozkazuje, to je samá láska. On poroučí to, co

je samá láska. Má radost a chce, abyste na světě měli také radost. Proč dýcháte? Protože to tak poručil! Vytvořil zdravé plíce, a to je radost dýchat ten krásný, čistý vzduch. A vy pojídate s chutí ten svůj vezdejší chléb. Proč je to takové? Protože si to tak on usmyslel a když je to tak, jak si to přeje, vy s potěšením jíte ten svůj chléb. To je radost, když jdete do práce. A to je nemoc, když je člověk lenoch. To je rozkoš se vyspat, když jsou ty tvé věci v takovém stavu, jak si on přeje.

Ale on není jen láska. On je svrchovaný rozum. Logos, tj. rozum, svrchovaná moudrost. Co si usmyslel a co nařídil, to je to nejvydařenější, to je to jediné moudré, takhle to jediné dobře jde, když to jde tak, jak on tomu rozumí. A když si myslíte, že by to šlo dobře bez dýchání a spánku, tu jste na omylu.

On si usmyslel, abych ho miloval, protože to je nejpřiměřenější a nejlepší pro člověka. Nic se nebojte o lásku k lidem, když máte Pána Boha rádi. Jak začínáte mít rádi člověka, to není na trest ani na škodu, to je ve tvůj prospěch, to je to nejpěknější na světě. Tak tomu rozumí, abych já dobře dopadal, když miluji sebe zřízeně a když miluji bližního? Arciže! Ale když upřímně miluji bližního, to je přece v jeho prospěch! To je omyl. To je ve tvůj prospěch. Snad by ti nenařídil ten nebeský Pán něco, co je ve tvůj neprospěch? Vy lépe dopadáte, když se propůjčujete ve službu druhým. Tak se to má v těch jeho příkázáních. Když si dáme říci a zachováváme příkázání „cti otce svého i matku svou“, „nezabiješ“, „nesesmilníš“, „nepokradeš“, to je ve tvůj prospěch, to je pro tebe to nejlepší. To dopadneme dobře! Neboť on to všechno připravil z veliké lásky, protože nic jiného nedovede.

A nyní to druhé:

II. Mohu takto milovat Boha?

Je to vůbec možné, abych já takto Pána Boha miloval a tak se propůjčoval bližnímu a měl zákon Boží v srdci? Jestli k tomu není dostatečná příčina, pak na to nikdy nedojde. Ale při nás, přirozených lidech, té dostatečné příčiny není a proto nemohu být blahoslavený. On jest svatý, svatý, svatý Hospodin a já takový nesvatý, tělesný jako všichni lidé, zrození z ženy. Nu, co z toho pojde? Žádné milování, ale jen to, co je v lidském srdci. Otevřete si, prosím, Matouše 15,19: „Neboť ze

srdce vycházejí špatné myšlenky, vraždy, cizoložství, smilství, loupeže, křivá svědectví, urážky.“ Ano, ze srdce lidského vycházejí takové věci. Proč? Protože to tam je. A teď můžete říci: „My jsme přece lidé, kteří mají ten zákon Boží v rukou!“ Ano, to je veliká milost! Ale vy si myslíte, když máte ten zákon v rukou, že se dostaví plnění zákona a že ho budete mít v srdci? To jste na omylu. Vy můžete mít ten zákon v rozumu, můžete Pána Boha milovat rozumem, ale v srdci lásky není žádné. Pán Bůh chce, abychom také milovali rozumem, když si dobře povšimnete, co tu máte: „Budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a celou svou silou.“ V tom je zahrnut i rozum, neboť Pán Ježíš to rozvádí u Marka 12,29: „Ježíš odpověděl: „První je toto: »Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!«“ „A z celé své síly.“ V tom je zahrnut také rozum. Všechny ty síly tvé duše musejí být uchváceny tímto milováním; rozum je dar Boží, síla vaší duše.

Jak mohu rozumem milovat? Tak, že mně ty věci jsou jasné, že je schvaluji! Ano, to je možné, abych pochopil ty Boží věci. Ty Boží věci se dají pochopit. On si to přeje, aby se můj rozum účastnil, a vy sami vidíte, že nejedny věci jsou vám jasné, co se druhým zatím ještě plete. Ale i u nich může všechno přijít do nejkrásnějšího souladu. Vy potřebujete jen více světla. Němci mají jednoho filosofa. Jmenuje se Jakobi. Ten řekl: „Já jsem ve svém srdci křesťan, ale ve svém rozumu pohan.“ Představte si, že je to pravda. Nic se nebojte o svou hlavu. Vám se ještě všechno krásně uspořádá. Kdyby to tak bylo, že byste ve svém srdci byli křesťané a v rozumu pohané, nic se nemusíte bát. Ale ono to tak se mnou není! Se mnou je to tak, že jsem hlavou křesťan, ale v srdci pohan! Já jsem vycvičený člověk, já měl od mládí tu vzácnou knihu v rukou – Písmo svaté je vzácná kniha –, já se tomu všemu naučil! Ono to není tak nelogické, ale co je mi to platné, když to mám v hlavě logicky uspořádáno, ale srdce je světské?

Nikdy vám zákon nedá milování Boha. Když máte nakrásně zákon a naučíte se ho, dotáhnete to jen na farizeje. Otevřete si, prosím, Lukáše 18,11–12: „Farizeus se postavil a taktó se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci,

cizoložníci, nebo i jako tento celník. Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.“ „Já to mám všechno do písmeňka, já jsem sám se sebou spokojen!“ A vy si myslíte, že se ten nebeský Pán dá takto odbýt? Co vlastně říkáte? „Z příkazu to musí být a z příkazu to udělám.“ Tak to nikdy nechtěl! Vždyť já ho šidím! Když šidíte lidi, budete ošizeni. Jak byste nebyli ošizeni, když šidíte nebeského Pána?!

Na milování nedochází. Zatím jste jen vycvičení evangelíci a ani nemáte zákon Boží tak rádi jako farizeové. Nic mi to nepomůže, když mám to všechno jen v hlavě. Ne tak, že by Pán Bůh něco zamýšlel, a ono mu na to nedochází a jakoby všechny jeho plány byly na nic! To byste byli na omylu. Ale zatím máte všechno jen v rozumu, ne v srdci.

A nyní to třetí:

III. Bůh otevírá dveře víry

Nikdy tomu nerozuměl jinak, než že otevře dveře víry, jako to učinil s těmi pohany. A jen tak dojde na to, co si přeje. Tak tomu rozuměl od věků. Ty věci jsou zavřené, ale brána tu je. Srdce je zavřené a ty věci jsou také zavřené, ale v rukou Božích je klíč. „Já otvírám a nikdo nemůže zavřít.“ Marné jsou všechny pokusy, abych otevřel milému dítěti srdce, ale dokáže všechno a tak tomu rozumí, že se do toho vloží a otevře srdce sám. Ten Jeho klíč je Duch svatý. Já vidím, jak jsem tělesný, ale musím říci, že jsem v koncích. To je tvá věc, že jsi v koncích, ale že to vidíš, to je jeho věc. Pomoc tu vždycky byla. To je on sám. Já jsem chodil kolem, ale neviděl jsem ho. „Ty žes chodil kolem a nevíš sis ho?“ Proč? Protože jsem ho nepotřeboval a on nevnučuje nikomu nic. Ale přivede vás k tomu, že ho začnete potřebovat. On nesl tvůj hřích. „Já jsem trpěl a umřel a jsem živ na věky věků a teď ukážu důkaz, že jsem živ, když změním tvé srdce!“ A on vám to dá, že jste spojeni s ním. Malé dítě tomu rozumí, že když je tu telegraf, že je tu také spojení. Víra je to spojení s ním. On tě miluje, on tvůj hřích úhlavně nenávidí, ale nedovede nic jiného než tebe milovat. On ti přeje.

A my ho začneme milovat jeho působením. „My milujeme jej, nebo on nejprve miloval nás.“ On ráčí skrze víru přebývat v srdcích našich. „Zůstaňte ve mně!“ A ovoce nebeského kmene se začne dostavovat: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost

a sebeovládání.“ To je to, co zákon říkal od věků: „A slova má budou přebývat ve tvém srdci.“ To znamená, že bude docházet na lásku a pokoj a trpělivost a laskavost a tomu podobné věci. Teď dochází na slova zákona. Dochází-li na milování Pána Boha při lidech a na zalíbení v jeho Slově, tak to vždycky šlo touto cestou a jinou ne. Zákon to nedává. „Nic k dokonalosti nepřivedl zákon“, čteme v epištole k Židům. Tak se tomu nerozumí, aby zákon přivedl něco k dokonalosti, ale tak se tomu rozumí, že on sám bude vyvozovat v lidském srdci své ovoce.

„A to ti staří lidé v té staré smlouvě museli o tom něco nevědět!“ Nu, něco na tom je. Nebyli si tak vědomi toho jako my, ale to jim nepřekáželo. Vy třeba můžete žít ten přirozený život a dovedete vyložit všechno, ale vaše děti žijí právě tak jako vy, ale vykládat nedovedou. Tělo lidské po pádu člověka bylo vždy takové, jaké je a nikdy jiné. Nikdy si nemohl Pán Bůh slibovat něco lepšího od těla. Pán Bůh převýborně rozumí našemu tělu, a když dává takové rozkazy, tak tomu rozuměl tak, že se o to postará, aby na to všechno došlo. On otevře dveře víry, dá vám to, že budete umět krásně vykládat druhým. On je se mnou, byť mne všechno zklamalo. On má péči o nás a chce, abychom byli šťastní. Jen tak to šlo, a když to šlo jinak, tak to nešlo.

Věda je krásná věc, ale žádné milování mi nedá, žádnou přichylnost k vám. Já se přirozeně nedovedu vyšvihnout výše, než tam ten farizeus, který zná svůj zákon a na literu je při něm všechno v pořádku, ale na tom Pánu Bohu nezáleží. Ten Svrchovaný si přeje, abych ho měl rád, a jeho zákon měl v srdci.

Myslíte, že si to přeje k vůli sobě? Ne, on si od vás neslibuje nic. Vaše srdce je zavřené! Ale on má klíč, on dovede otevřít vaše srdce a každé srdce a dojde na to milování jeho nade všechno. Proč? Protože platí ten druhý text: „Pohanům otevřel dveře víry.“ Amen.

Kázáno 17. dubna 1910.

EVANGELIUM SE MÁ KÁZAT VŠEM

–jk–

Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkyvdání za všechny lidi ...Byl jsem ustanoven hlasatelem a apoštolem tohoto svědectví – mluvím pravdu a nelžu – učitelem pohanů ve víře a v pravdě. (1Tm 2,1.7)

Tady je poslední důvod uvedený v tomto textu, proč se máme modlit za všechny lidi – všichni mají slyšet evangelium a všichni mají poslechnout příkaz evangelia, tedy činit pokání, litovat svých hříchů a věřit v dokonané a dokonalé dílo Pána Ježíše Krista na kříži Golgoty. Evangelium je o víře a o pravdě – bez víry není věčný život, protože nebude spasen nikdo, kdo neuvěřil v Krista. A bez pravdy také není věčný život, protože nebude spasen nikdo, kdo uvěřil lži, falešnému evangeliu, kdo uvěřil ve falešného Krista a přijal falešného ducha. Proto o sobě mluví Pavel jako o učiteli pohanů ve víře a v pravdě. Kázal jim pravdu evangelia a volal je k tomu, aby tomuto evangeliu uvěřili a tak dosáhli věčného života. Evangelium je určené všem lidem bez rozdílu, i když se ke všem lidem nedostane. Ale protože na Bohu záleží, kdo uvěří pravdě evangelia, je také na něm, ke komu se slovo pravdy, evangelium, dostane. Na nás potom je, abychom byli věrní a vytrvalí a hlásali tuto dobrou zprávu všem lidem. Protože:

*Je to moc Boží ke spasení pro **každého**, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost, která je přijímána vírou a vede k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘ (Ř 1,16–16)*

Evangelium musí být hlášáno všemu stvoření pod nebem. Na Bohu záleží, kdo uvěří, ale na nás je, abychom – stejně jako Pavel – hlásali tuto zprávu o Boží milosti všem lidem. Pavel tady mluví o pohanech, dosl. národech, což byli pro Židy pohané. Z hlediska Písma byli dvě

skupiny lidí – Židé a pohané. Z těch dvou Bůh skrze Kristovu oběť stvořil jednoho nového člověka – křesťana (Ef 2,14–16). List Efezským nám dává dobře nahlédnout na to, že Otec před stvořením světa vyvolil svůj lid (Ef 1,4), když se naplnil stanovený čas, Kristus za něj zaplatil (Ef 1,7) a když jednotliví lidé uslyšeli evangelium, Duch svatý je zapečetil (Ef 1,13–14). To je důvod proč se máme modlit za všechny lidi a proč musíme kázat evangelium všem lidem – evangelium je slovo pravdy a Duch pravdy, Duch svatý používá slovo pravdy k tomu, aby z Božích nepřátel udělal Boží děti a z hříšníků učinil svaté.

Proto se musím zeptat, jestli věříte v Krista, jestli věříte evangeliu? Činili jste pokání, litovali jste svého bezbožného způsobu života a spoléháte jedině na Kristovu oběť? Je Kristus tou jedinou nadějí, kterou máte, tím jediným důvodem, proč by vás Bůh měl přijmout do svého království? Pokud to tak není, nebo v tom nemáte jistotu a pokoj, neváhejte a pojdte ke Kristu. Nikde jinde nenajdete život. Prosím vás, naléhavě vás žádám, abyste to neodkládali na jindy, ale šli ke Kristu. Proste o smilování, proste ho o víru, proste ho o milost. Kristus Ježíš přišel, aby zachránil hříšníky. Kdo k němu přijde, toho nevyžene ven.

Musím se také zeptat, jestli šíříte tuto dobrou zprávu, jestli vydáváte svědectví lidem kolem sebe – svými ústy i svým životem? Pavel říká, že mluví pravdu a nelže – jeho život byl důkazem jeho slov. Žijeme v době, kdy se nemůžeme spolehnout na slovo člověka, kdy se nemůžeme spolehnout ani na podepsané smlouvy, protože ten nejvyšší garant v tomto světě, zákonodárce, je schopen a ochoten měnit smlouvy a závazky v jejich průběhu a dokonce i zpětně. Oč více by v tomto temném světě měli zářit křesťané! Vaše slovo ať „ano, ano“ a „ne, ne“. A váš život ať tím nejlepším doporučením vašich slov. Je to o malých věcech, jako je např. dodržení slibu nebo včasný příchod na domluvenou schůzku. Je to o poctivosti a upřímnosti vůči sobě i druhým.

Je tedy váš život důkazem vašich slov? Proměněný život křesťana je kázání, které nelze ani přehlédnout ani přeslechnout. Každé evangelium, milí čtenáři, o Kristu, který přišel, aby zachránil hříšníky, o Bohu, který nemá zalíbení ve smrti svévolníka, o jediném prostředníku mezi Bohem a lidmi, člověku Ježíši, který byl ukřižován, zemřel a byl pohřben a třetího dne vstal z mrtvých. To je evangelium.

Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává. (J 3,36)

Kažte evangelium, pokorně, s úctou, laskavě, v tichosti a s láskou, ale také nekompromisně a v pravdě, protože není jiná cesta, jak by někdo mohl být zachráněn. Kažte evangelium a modlete se. Což je nakonec ta hlavní výzva celého tohoto textu – modlete se za všechny lidi, za vládce a za všechny, kdo mají v rukou moc. Modlete se jeden za druhého, modlete se za svou domácí církev, aby byla dobrým svědectvím v tomto světě, na tomto místě i na všech místech, kam nás Pán postavil a kam nás vede. Modlete se za své rodiny, za své příbuzné, přátele, spolužáky, spolupracovníky, sousedy a prostě Boha, aby vám dal sílu a příležitost vydat pravdivé svědectví o Kristu.

To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha.

NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA

Jan Hus

A po těch slovech dodal: ‚Následuj mne!‘ Petr se obrátil a spatřil, že za nimi jde učedník, kterého Ježíš miloval, ten, který byl při večeři po jeho boku a který se ho tehdy otázel: ‚Pane, kdo tě zrazuje?‘ Když ho Petr spatřil, řekl Ježíšovi: ‚Pane, co bude s ním?‘ Ježíš mu řekl: ‚Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijde, není to tvá věc. Ty mne následuj!‘ Mezi bratřími se to slovo rozšířilo a říkalo se, že onen učedník nezemře. Ježíš však neřekl, že nezemře, nýbrž: ‚Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc.‘ (J 21,19–23)

Prve jsme oslavili zrození přesvatého mučedníka, čistého panice, svatého Štěpána, dnes pak si připomíná naše církve svátek svatého Jana, rovněž svatého mučedníka a panice. Mluví se tudíž o dvojím mučednictví, totiž skutkem, jako svatý Štěpán, jenž, následuje Pána Ježíše, se dobrovolně vydal na smrt a byl obětován, protože tomu sám chtěl, a o mučednictví podle vůle, jako byl svatý Jan. Kdo se tedy dá dobrovolně zahubit pro pravdu, bude podoben mučedníku Štěpánovi. Jiné je mučednictví vůlí a nikoliv skutkem, jako u Jana evangelisty, jenž měl úplnou vůli trpět pro Pána, bylo však Boží vůlí, aby nebyl utracen. Kdo by tedy měl takovou vůli, že by raději podstoupil smrt, než aby smrtelně zhřešil, ten by byl mučedníkem jako Jan. Dále skutkem a nikoli vůlí, jako Mládátka, která byla skutečně povražděna, neměla však vůli, poněvadž to byla nemluvňata. Podobně je tomu, zabije-li pán laika nebo svého poddaného, jenž si dobrovolně toho nepřál. Tehdy, je-li zabit jeden spravedlivý, třebas by neměl vůli k mučednictví, přece by se stal mučedníkem, byl-li nevinný. Teď pojednáme o druhém mučedníku, totiž podle vůle toliko a ne podle skutku.

Příběh tohoto evangelia se udál po vzkříšení, když se Pán zjevil sedmi učedníkům na lovu ryb a řekl jim: „Nemáte něco k jídlu?“ (J 21). A Petr ho poznal a Pán mu řekl: „Šimone, synu Janův, miluješ mne víc než ti zde?“ Třikrát se otázel a třikrát mu odpověděl Petr řka: „Miluji.“

Taktéž, kdo by chtěl přijmout nějaký duchovní úřad a pečovat o duše, má být otázan, zda miluje Boha a zda miluje blaho duší. Selže však. Nejprve prohlásí ústy, že by se chtěl až do smrti obětovat pro jméno Kristovo, avšak srdce je daleko od Pána. Řekl mu Pán třikrát: „Pas“, dvakrát: „Pas mé ovce,“ a jednou: „Pas mé beránky.“ Beránci jsou, kteří nesou plody a znamenají duchovní. Ty je těžší pást než ovce, jelikož oni trkají, ovce však jsou prosté a proto přístupnější k poučení. – Bernard však radí: „Pas slovem, hmotnou pomocí a dobrým příkladem.“ Zodpovíme si to my někteří, kdo jsme nepásli jedním z uvedených způsobů. Proto nechť dbají nástupci Petrovi, pasou-li na tento trojí způsob, totiž slovem, příkladem a časnou pomocí, neboť spásají stádo Kristovo. – Když tedy třikrát řekl „miluji tě“, pravil mu Ježíš: „Následuj mne!“ (neboť tím, že mne následuješ, paseš dobře ovce).

Tento text má tři části: V první části ukazuje Kristus Petrovi po trojím vyznání lásky, jak ho musí následovat, a to se tě podle mne dotýká přímo. Neboť řekneš-li „miluji Krista“ a následuješ ho, pak ho vpravdě miluješ, jestli ne, lžeš. My sami se klameme a život svůj budujeme na písku, a zřítí se nám za přívalu dešťů a větrů, jak se praví u Lukáše 6. A tamtéž se praví: „Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám?“ – Takoví jsou podobní pošetilému, neboť, měl-li by nějaký pán sluhu a ten by mu stále říkal „pane, pane,“ a neplnil by jeho vůli, věřím, že by si ho nenechal. Tak i ti, kdož nezachovávají jeho přikázání. – Proto je nutné, aby každý, kdo má být spasen, následoval Krista buď v utrpení, nebo v ctnostech, jakmile dosáhl věku rozumu a je schopen poznávání. Nebude-li pln ctností, jak chce vejít do nebeské vlasti? A proto (jednáme) o onom následování Krista. Je to sám vládce všech, až do nebes pronikající, jenž praví každému, kdo chce přijít do nebe: „Následuj mne!“ Kdo ho nenásledují ve skutcích, nevejdou za ním do jeho vlasti. Neboť Kristus je vzorný příklad a zrcadlo, v němž se máme shlížet a svůj pokažený život zařídit podle jeho života. Učiníme-li to, nezbloudíme, pakli ne, je obava, abychom nezabloudili do domu věčné hrůzy. ... Proto, chceš-li se toho vystříhat, dbej především jeho a chceš-li shlédnout svůj zohyzený život, pohlédni do tohoto zrcadla. Nebudeš-li ho dbát, zabloudíš. Vždyť tanečníci dobře vědí, že, nechťejí-li se dopustit chyby, musí se vždy dívat na toho, kdo tanec vede; tak také Kristus je náš tancovod, Kristus zahájil tanec

a první krok učinil do nebes s pannou, jež byla po jeho boku. Chceme-li ho tedy následovat a dospět tamtéž, vizme, jak on sám zde řídil a vedl tanec, abychom ho napodobovali jako příklad a zrcadlo. O onom náčelníku tance píše církev a pak též Jan Křtitel. Nevím však, kdo je po Janovi ctihodnější: zda Jan nad Petra či naopak. Písmo mi toho neobjasňuje.

Jan Zlatoustý praví: „Stolice apoštolská vypadá podle toho, jak ji kdo zde vede.“ Jaký kdo zde vedl život, tak bude vypadat též ona. Je-li život nemravný, i ona bude nemravná. Proto pějeme hymnus o pannách: „*Septus coreis virginum. Quocunque pergis, virgines secuntur atque laudibus post te canentes cursitant. Ossuth, obklopen tančícími pannami.*“ A rovněž: „Kamkoli jdeš, jdou panny za tebou a pějí ti chvalozpěvy tančice.“ Jako hlavní své zrcadlo a prvního tanečníka, napodobujme Krista a skrze něj každého svatého, poněvadž on sám napodobí Krista. Ježíš byl pro nás chudý, my, lakomci a netrpěliví, polepšeme se! Proto svatí doporučují, aby lidé především následovali Krista a nikoho jiného se v ničem jiném nepřidrželi, jen v čem on sám Krista následuje. Tak stojí v Kánonu v distinkci 8: Máme-li slyšet samotného Krista, netřeba nám dbát, co před námi činí jiní, nebo co za vhodné považovali, nýbrž, co učinil nebo co nařídil ten, jenž přede všemi jest, Kristus. V 1. listu Korintským, ve 4. a v 11. kap. se praví: „Jednejte podle mého příkladu, jako já jedním podle příkladu Kristova.“ A u Lukáše 10, (16): „Kdo vás slyší, slyší mne“ ... když má přikázání kázete. Když káží preláti to, co Kristus také přikazuje, máme jim dopřát sluchu a poslechnout je. Kristus dí (u Marka 16,15): „Kažte evangelium všemu stvoření.“ Jiní hlásají: „Nekažte!“ Zdali pak ti se shodují s Kristem? Kristus kázal všude: Na pobřeží, na poušti, v domech, na ulicích, na rozcestí, a dal svým příklad, aby rovněž všude kázali. Kdo tomu odporují, jsou protivníci Kristovi. Budeme-li jednat podobně (jako Kristus), nezhrěšíme. Cyprian dodává: „Nesluší se následovat zvyklost lidí, nýbrž Boží pravdu,“ jak praví Pán skrze proroka Izajáše: „Ale ctí mě svými rty, ale svým srdcem se ode mne vzdaluje a jejich bázeň přede mnou se stala jen naučeným lidským příkazem.“ Totéž pravil Kristus (u Matouše 15,8–9): „Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají.“ Necht' každý hledí, aby následoval Krista v tom, co Kristus činil. Čiň podobně, seč jsi: Čemu se Kristus vyhýbal, i vy se vyhýbejte!

Je pak následování nebo napodobování Krista několikeré. Někteří ho následují jak v mravech, tak i v mučednictví, jako Petr v evangeliu, jiní pouze v mravech, jako zde svatý Jan, na třetí způsob pak ho následují jiní, slaboši to, kteří jdou za ním pouze na pohled, nebo pokrytecky, jako Jidáš Iškariotský, jenž byl zloděj a měl měšec, jak praví Jan v 12. kap. Každý z nás postav se na některou stranu. Vizme, že ať tak či onak, musíme Krista na nějaký způsob následovat, na příklad, žijeme-li dobře a podstupujeme smrt pro Krista, jako svatý Štěpán, nebo druzí následují Krista v mravech, třebaš pro něho neumírají, jako svatý Jan. Řekneš-li mu, jako Jidáš: „Buď zdrav, Mistře“ a zradíš ho, patříš ke straně Jidášově. Ti první patří ke straně Petrově, druzí ke straně Janově, třetí následují Krista, aby dostali almužnu, a ti jsou na straně Jidášově. Oni zastávají kněžství pro peníze, anebo vstupují do církve, aby získali almužny. Takoví jsou na straně Jidášově, zastávají kněžství pro důchody, anebo se vloučí do Boží služby, aby měli lehký život, takový člověk jde za koláčkem, aby měl stálý bochníček, nebo jej bochníček k sobě láká. Proto nechť si kněží hledí toho, jakým způsobem chtějí Krista následovat, přijmout kněžství a vstoupit do církve, zda tak činí z dychtivé touhy a lásky k Ježíši Kristu, či proto, aby se sami napásli a naplnili měšce a pytlíky penězi chudých jako Jidáš Iškariotský. A také proto vstupují do církve, aby si získali stálou obživu, a to jsou Iškariotští. A podobně si prohlédněme všechny stavy, z jaké příčiny kdo uzavírá manželství, zda pro peníze neb pro Boží chválu ... V tom jeden každý rozsudí srdce své!

Kristus praví: „Následuj mě!“ Neochudil světský lid, aby své učedníky obohatil. Petr byl řádný voják, třebaš zprvu utekl a prchl z Říma. Kristus se s ním potkal a Petr mu pravil: „Kam jdeš, Pane?“ „Jdu do Říma, dát se po druhé ukřižovat.“ Ne že by měl být Kristus po druhé ukřižován, ale chtěl být znovu ukřižován v Petrovi. A proto mu řekl Petr: „Svůj život za tebe položím“ a tomu také zcela dostal, poněvadž to skutkem naplnil.

Hleďme, jak se maří v člověku snaha o napodobování Krista! Vězme, že Kristus Bůh požadoval na duchovním Petrovi, aby ho následoval a že Petr a jeho následovníci mají zavrhnout vše, co nesměřuje k jejich spáse. Nejprve nás zdržuje od napodobování Krista světské myšlení, za druhé světské zaneprázdnění bez potřeby, za třetí světské bohatství.

Vzhledem k prvnímu je třeba vědět, že světské myšlenky nepřispívají k následování Krista. Nebo co prospěje knězi podívaná na hru v kostky, kolby a turnaje, když se má přece více starat o duchovní věci a tajemství Kristova? Vizme, jaký z toho kyne prospěch? Dbej zákona Kristova, jak je zřízen a co k němu vede a oddej se mu! Z toho plyne, že mistři zaujatí příliš oněmi svými úkoly, jako studiem běhu hvězd, opomíjejí následovat a napodobovat běh života Kristova. Dále dochází k tomu, že klerik je více lákán učením Aristotelovým a fyziků, právy a zákony než učením Ježíše Krista, žije proto velmi nezřízeně a pošetile a vskutku nenapodobuje Krista, neboť vlastně porušuje nejmoudřejší zákon, Kristův.

... Za druhé zdržuje nás od následování Krista světské zaneprázdnění, hry, kolby, turnaje, zabýváme-li se jimi, hlavně kejkle, lov s ptáky a se psy, nebo kupčení či též chov koní. Tím vším se obírajíce vzdalujeme se od následování Krista, neboť dí apoštol (2Tm 2,4): „Kdo se dá na vojnu, nezaplétá se do záležitostí obyčejného života.“ Hled' tedy i ty, služebná dívko, přivedl-li tě ke Kristu tanec neb pošetilá slova, nuže dobrá, pakli však tě přivedla k chlípnosti a tak k ďáblu, lituj toho!

... Za třetí uchylujeme se od následování Krista sháněním bohatství. Ne snad že by Kristus podle něčích zásluh jednoho obdařil a druhého nikoliv, leč Bůh uštědřil bohatství tak, že je dobře rozděluje k Boží chvále. Někdy je ten, kdo je bohat statky, chudý duchem a umiňuje si, že naprosto nechce oním bohatstvím hřešit a že by raději všechno bohatství ztratil, než aby hřešil. Jinému však (Bůh) bohatství odňal, věda patrně, že on, jsa bohat, žil by hůře a nemravně. A proto odňal bohatství, aby ten, jsa chudý, lépe sloužil Bohu.

Především také duchovní, kteří mají nadaci, aby žili podle vzoru Kristova, neodnímali světským bohatství a s nimi se nesvářili, nýbrž spokojeni jsouce s tím, co mají, Bohu s bázní sloužili. Rovněž, mají-li živobytí a oděv, aby na tom přestávali a ostatní rozdílili chudým, jimž přísluší podíl z bohatství. Neboť almužny jsou – a tudíž jsou pro chudé a zajatce a pro užitek církve – a rovněž z povinnosti majitelovy je udržovat a dávat bývá nutno.

Z kázání na den svatého Jana, ráno, 27. 12. 1410.

O TRPĚLIVOSTI

Charles H. Spurgeon

Trpělivost je lepší než moudrost: gram trpělivosti vydá za kilo rozumu. Všichni lidé chválí trpělivost, ale jen málo z nich ji dokáže praktikovat. Je to lék, který je dobrý na všechny nemoci: proto ho doporučuje každá stařena, ale ne na každé zahradě rostou byliny, z nichž by se dal vyrobit. Když jsou tělo a kosti člověka plné bolestí, je pro nás stejně přirozené reptat, jako když kůň potřásá hlavou, když ho dráždí mouchy, nebo když kolo rachotí, když se uvolní loukoť. U křesťanů by však přirozenost neměla převládat, jinak k čemu je jim jejich náboženství? Jestliže voják nebojuje o nic lépe než oráč, pryč s jeho červeným kabátem. Od jabloně očekáváme více ovoce než od trnky a máme na to právo. Učedníci trpělivého Spasitele by měli být sami trpěliví. Ušklíbat se a přitom něco snášet je staromódní rada, ale zpívat a něco snášet je mnohem lepší. Koneckonců, vzhledem k tomu, jak špatná zvířata jsme, dostáváme jen velmi málo ran bičem, a jakmile se trochu umoudříme, je brzy po všem. Prožitá bolest se stává potěšením a díky ní přicházejí zkušenosti. Neměli bychom se bát sestoupit do Egypta, když víme, že z něj vyjdeme se stříbrnými a zlatými klenoty.

Netrpěliví lidé zalévají svá trápení a rozorávají své pohodlí; těžkosti jsou návštěvníci, kteří přicházejí bez pozvání, ale lidé, kteří si stěžují, posílají vůz, aby přivezl jejich problémy až domů. Mnozí lidé se rodí s pláčem, žijí se stěžováním si a umírají zklamání; žvýkají hořkou pilulku, o níž by ani nevěděli, že je hořká, kdyby měli rozum a spolkli ji celou v poháru trpělivosti a vody. Břemeno každého druhého člověka považují za lehké a své vlastní peří za těžké jako olovo. Sotva se jim daří podle jejich vlastního mínění: Nikomu černá kočka nepřebíhá přes cestu tak často jako jim, sníh padá nejhustěji kolem jejich dveří a největší kroupy dopadají do jejich oken.

Kdybychom však znali pravdu, je to spíše jejich fantazie než osud, co jim dělá problémy. Litanie by se rázem změnila v chválu, kdyby se jen trochu zamysleli. Malá snítka byliny zvané obsah, dá-li se do nejmuchdší

polévky, udělá ji tak bohatou jako želva lorda starosty. Jan Oráč ji pěstuje na své zahradě, ale letošní tuhá zima ji strašně zničila, takže si nemůže dovolit dát sousedům ani kousek; měli by se raději řídit Matoušem 25,9 a jít k těm, kdo ji prodávají a nakoupit si ji pro sebe. Milost je dobrá půda k pěstování, ale chce to zalévat z pramene milosrdenství.

Být chudý není vždy příjemné, ale na moři se dějí i horší věci. Malé boty mohou tlačit, ale ne, když máte malou nohu; máme-li málo prostředků, bude dobré mít málo tužeb. Chudoba není žádná hanba, ale být s ní nespokojený už je hanba. V některých věcech jsou na tom chudí lépe než bohatí; neboť musí-li chudý člověk hledat maso pro svůj žaludek, spíše dostane to, po čem touží, než bohatý, který hledá žaludek pro své maso. Chudý člověk má rychle prostřený svůj stůl a jeho práce ho chrání před nakupováním omáček.

Nejlepšími lékaři jsou doktor Dieta, doktor Klid a doktor Veselý, a mnoho zbožných oráčů má k dispozici všechny tyto pány, kteří se o něj starají. Hojnost vyhledává lahůdky, zatímco hlad nenachází na kuchaři žádnou chybu. Tvrdá práce přináší zdraví a gram zdraví má cenu pytle diamantů. Štěstí nedělá to, kolik toho máme, ale jak moc si toho užíváme. Ve lžici cukru je více sladkosti než v sudu octa. Ne množství našeho majetku, ale Boží požehnání tomu, co máme, nás činí skutečně bohatými. Lepší jsou slupky z jablka než celý krab; lepší je večere ze zeleniny a k tomu pokoj než vykrmený býk a s ním svár. Lepší je málo s bázní před Hospodinem než velký poklad spojený s trápením. Trochu dřeva roztopí mou malou pec; proč bych si tedy měl stěžovat, že všechny lesy nejsou moje?

Když přijdou potíže, nemá smysl metat Bohu do tváře zatvrzelé myšlenky o prozřetelnosti; to je kopání proti bodcům a zraňování nohou. Stromy se sklánějí ve větru, a tak se musíme sklánět i my. Pokaždé, když ovce bečí, přijde o sousto, a pokaždé, když si stěžujeme, přijdeme o požehnání. Reptání je špatné řemeslo a nepřináší žádný zisk, ale trpělivost má zlatou ruku. Naše trápení brzy skončí. Po dešti se vyjasní, černé vrány mají křídla, každá zima se změní v jaro, každá noc se zlomí v ráno.

*Vítr pořád prudce nevané,
i on nakonec ustane.*

Když se zavřou jedny dveře, Bůh otevře jiné; když hrách nedává dobrou úrodu, fazole může; když jedna slepice opustí svá vejce, jiná vyvede celou svou snůšku. Všechno má svou světlou stránku a všude je dobrý Bůh. V té nejhorší záplavě problémů se vždycky někde najde suché místečko, kam se spokojenost může postavit; a kdyby žádné nebylo, naučila by se plavat.

Přátelé, dejme se raději na trpělivost a vodovou kaši, jak nám říkali staří lidé, než abychom chytili bídu s nouzí a nakazili ostatní tím, že budeme bezbožně hledat vinu na Bohu. Nejlepším lékem na trápení je podřídit se prozřetelnosti. Co se nedá vyléčit, musí se vydržet. Nemůžeme-li sehnat slaninu, žehnejme Bohu, že na zahradě je ještě nějaké zelí. „Muset“ je tvrdý oříšek, ale má sladké jádro. „Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ Cokoli spadne z nebe, je dříve či později dobré pro zemi. Cokoli k nám přichází od Boha, stojí za to mít, i kdyby to byla hůl. Od přirozenosti nemůžeme mít rádi potíže o nic víc, než si myš může zamilovat kočku, a přesto Pavel z milosti dospěl ke slávě i v souženích.

Ztráty a kříže jsou těžké k nesení, ale když je naše srdce v souladu s Bohem, je úžasné, jak lehké je to jho. Ke slávě musíme jít plačtivou cestou kříže; a protože nám nikdy nebylo slíbeno, že do nebe pojedeme na peřince, nesmíme být zklamaní, když vidíme, že cesta je obtížná, jak ji před námi shledali naši otcové. Konec dobrý, všechno dobré; a proto orejme i tu nejtěžší půdu s pohledem upřeným na snopy úrody a učme se při své práci zpívat, zatímco ostatní reptají.

Řeči Honzy Oráče

MĚLI BY BÝT KŘEŠŤANÉ PROTI MASOVÉ IMIGRACI?

Matt Slick

www.carm.org

Na otázku, zda by křesťané měli být proti masovému přistěhovalec-tví, nelze dát jedinou obecnou odpověď. Snadné a rychlé odpovědi brání příliš mnoho proměnných. Podívejme se tedy na různé úvahy týkající se masové imigrace, na to, zda by určité situace byly příznivé, či nikoli, a na to, zda by ji křesťané měli podporovat.

Islám a masová imigrace

Islám je nábožensko-politická ideologie, která není příliš slučitelná se západní kulturou. Mnoho studií ukázalo, že čím větší je počet muslimů ve společnosti, tím více násilí muslimové páchají na lidech, kteří nejsou muslimy. Dokumentaci k tomuto tématu naleznete v článku Islámské statistiky o násilí, znásilňování, teroru, šaríi, ISIS a sociálních výhodách. Tento článek byl sice napsán v roce 2015, ale dokládá mnohé problémy masové imigrace týkající se muslimů.

Někteří to mohou nazývat islamofobií. Já tomu říkám statistika. Měli by tedy křesťané v tomto světle podporovat imigraci do svých zemí nebo do jakékoli země s náboženskou ideologií, která zvyšuje násilí a pronásledování? V tomto případě bych řekl, že ne.

Přírodní katastrofy

Řekněme, že zemi zdevastuje hurikán nebo zemětřesení, které způsobí hladomor a epidemii. Na jedné straně bychom jako křesťané měli lidem pomoci postavit se na nohy. Měli bychom poskytnout jídlo, vodu a přístřeší, kdykoli je to možné. Naštěstí takto často reaguje mnoho křesťanů i nekřesťanů po celém světě. Při takovém scénáři by tedy bylo možné pozvat velkou část lidí do své země, aby je mohla přijmout a aby byli v bezpečí.

Politické a ekonomické potíže

Někteří tvrdí, že politické a ekonomické potíže ospravedlňují masovou imigraci. Opět bychom měli vyjadřovat naději a pomáhat obyvatelům těchto zemí, aby se situace zlepšila. Prosperující země však nemohou absorbovat všechny uprchlíky na světě. I když by některá země mohla povolit příchod určitého procenta lidí do své země, aby je vysvobodila z politických a ekonomických potíží, měli bychom si zároveň přát a společně s nimi se snažit, aby se jejich původní země stala více příznivější pro život.

Hladovění

V tomto světě naneštěstí dochází k epidemiím, suchu a válkám, které způsobují hladomor. Stovky tisíc lidí někdy utíkají ze své vlasti, protože přežití není možné. Záleží na tom, co která země chce udělat, ale jako křesťané bychom jim rádi poskytli jídlo. Ale znovu opakuji, kolik lidí může jakákoli země přijmout, aniž by přitom vyčerpala své zdroje až k prasknutí? Na to nelze snadno odpovědět, protože každá země je jiná. Zdá se však, že je to dobrý důvod, proč do země přijmout masy lidí.

Proti masovému přistěhovalectví

Masová imigrace může společnost zahltit. Žádná konkrétní země nemůže dlouhodobě přijímat neomezený počet lidí. Zahlcuje to ekonomiku země a přináší další potíže. Je třeba stanovit hranici, kolik lidí může do země vstoupit, aby společnost dané země nebyla ohrožena nestabilitou a hospodářským kolapsem.

Jedním z nejzávažnějších problémů masového přistěhovalectví je, že některé země umožňují vězňům, aby odešli do jiné země. To se děje v jihoamerických zemích, které propouštějí vězně do přistěhovaleckých kolon, které pronikají do Spojených států. Bez řádného prověřování si zaděláváme na problémy a poškozování stávajícího obyvatelstva. V tomto případě musí být masová imigrace kontrolována a probíhat podle zákonů dané země.

BOJÍTE SE BOHA? NENÁVIĎTE ZLO!

Matthew Trehella

Pokřivení lásky a šíření zla v Americe

Láska je v americké společnosti definována různými způsoby, ale začíná se podobat přizpůsobování se tomu, čím chce kdokoli být nebo co chce kdokoli dělat. Tak je pro Američany definována láska.

A to není nic nového. Pokud studujete dějiny člověka – ten byl zběhlý v definování nebo předefinování „lásky“ nějakým jiným způsobem, než jak Pán definuje lásku v Písmu svatém. A americké křesťanství naneštěstí do značné míry přijalo pohled a definici „lásky“ podle tohoto světa.

Pokud se někdo cítí dotčen tím, co říkáte, je to považováno za nedostatek „lásky“. To je vlastně hlavní princip této definice lásky v naší společnosti – nepřizpůsobit se tomu, čím chce někdo být nebo co chce někdo dělat, je největší hřích. „Láska“ se přizpůsobuje všem.

A to je zkeslení lásky. Zkeslování je činnost, která spočívá v podávání zavádějícího svědectví nebo dojmu. A to je to, co americká společnost a americké křesťanství udělaly s láskou. Rozhlašují a šíří zavádějící popis nebo představu o tom, jak láska vypadá.

A díky tomuto jejich překrucování se šíří zlo. Překrucování lásky napomáhá šíření zla ve společnosti.

Pod rouškou a nabídkou „lásky“ jsme se skryli před konfrontací se zlem.

Pod rouškou a nabídkou „lásky“ jsme se rozhodli stát stranou a nechat zlo, aby se šířilo.

Jak se ptal Tolkien v *Hobitovi*: „Kdy jsme dopustili, aby zlo bylo silnější než my?“ Nebo jinak řečeno: „Jak jsme mohli dovolit, aby se zlo stalo tak silným?“

Takto. Mnozí považují odpor vůči zlu za nelásku. To je předpoklad, který podporuje schopnost zla šířit se v zemi. A vyučuje se to na většině amerických kazatelen.

Pochopte, že cesta do pekla je dlážděna tisíci „laskavostmi“. Snahou být milý. Snahou být oblíbený a zapadnout. Snahou neurážet.

Mnozí považují odpor vůči zlu za nelásku. Pravdou však je, že láska nepopírá odpor ke zlu. Pravá biblická láska neopravňuje k mlčení tváří v tvář zlu.

Láska a odpor vůči zlu nejsou ve vzájemném rozporu (jak chce většina amerického křesťanství věřit). Není to buď, anebo. Ve skutečnosti láska nejčastěji vyžaduje konfrontaci se zlem; postavit se zlu na odpor – správným způsobem, podle toho, jak se zlo projevuje v dané situaci.

Proti zlu se musí mluvit a musí se proti němu zakročit.

Biblická láska neučí pohledu nebo definici lásky podle světa – že se člověk musí přizpůsobit tomu, čím chce někdo jiný být nebo co chce někdo jiný dělat. Biblická láska je definována – ano – Biblií. Písmo nás učí, co je láska; učí nás, jak milovat Boha, a učí nás, jak milovat bližního.

Zákon a Boží slovo nás učí, jak skutečně milovat bližního. Zákon a Boží slovo nás učí, co je správné a co špatné, co je dobré a co zlé.

Pokud definujete lásku nezávisle na Písmu, můžete „lásku“ použít k ospravedlnění čehokoli; může se přizpůsobit čemukoli. A právě to dělají zlí lidé a podvodníci v naší společnosti, aby prodali své zlo – prodávají ho pod rouškou „lásky“.

Biblická láska – Boží láska – se nepřizpůsobuje všemu, čím chce někdo být, ani všemu, co chce někdo dělat. Boží láska má své hranice. Biblická láska má hranice. Jak víme, že láska má hranice? Díky samotnému Písmu.

Například v 1. listu Janovu 2,15 se píše: „Nemilujte svět ani to, co je ve světě.“ Právě toto – „nemilujte“ – ukazuje, že biblická láska má své hranice; láska není taková, jak ji definoval svět jako všechno, co se přizpůsobuje všemu, čím někdo chce být nebo co chce dělat.

Dále se tam píše: „Miluje-li někdo svět, láska Otcova v něm není. Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa.“ Láska je definována Písmem a to, co máme milovat a co ne, je také vymezeno Písmem.

Žalm 97,10 říká: „Vy, kdo milujete Hospodina, mějte v nenávisti zlo.“ Láska není všestranně vstřícná. Písmo nám ukazuje, co máme milovat a co máme nenávidět. Boží zákon a Slovo nám ukazuje, co je správné a co špatné, co je dobré a co zlé. Boží slovo nám například říká, že homosexuální jednání je zlé. Když se tedy svět snaží prodávat

takovou zvrácenost pod rouškou lásky, máme jako Boží lid povinnost proti tomu mluvit a jednat.

Poslyšte, Písmo nikoho nevyzývá, aby miloval zlo. Písmo nás vyzývá k přesnému opaku. Máme zlo nenávidět. Máme se zlu bránit. Tím, jak jednáme ve svém životě, a tím, že svými ústy hlásáme jeho zákon a jeho Slovo.

Nepostavili se proroci zlu obětování dětí? Nepostavili se proroci zlu modlářství? Nepostavili se zlu králů a tyranů? Šlechticů a kněží? Nekonfrontoval snad Josef zlo své rodiny, z níž byl ukraden? Nekonfrontovali snad Ása a Jóšafat zlo sodomitů? Nekonfrontoval Ježíš zlo penězoměnců? Nekonfrontoval zlo saduceů a farizeů? Zákoníků? Heroda?

Nepostavil se Jan Křtitel proti zlu Heroda? Nestavěl se Pavel proti zlu zlatníků, kteří vykořisťovali lidi svými malými stříbrnými napodobeninami Artemis Efezské? Nekonfrontoval snad zlo Elymase?

Nepostavila se raná církev zlu Kolosea? Nepostavil se Basil zlu zabíjení novorozenců? Nepostavila se Amy Carmichaelová zlu dětské prostituce v indických chrámech? Nepostavily se desetitisíce křesťanů zlu potratů tím, že se postavily před dveře amerických táborů smrti?

Písmo nikoho nepovolává k tomu, aby miloval zlo. Písmo nás vyzývá k pravému opaku. Máme zlo nenávidět. Máme se zlu bránit. Jak svým jednáním v životě, tak hlásáním jeho zákona a jeho Slova svými ústy.

Tvrzení, že se nemáme zlu bránit, se samo o sobě stává zlem – protože takové učení podporuje šíření zla v zemi. Říkat, že bychom neměli odporovat zlu, je „neláska“. Říkat, že bychom nikdy neměli odporovat zlu, se stává zradou Boha a zradou bližního.

Je správné ve jménu lásky neodporovat zlu, abychom zradili slabé ve prospěch zlých? Ve jménu lásky neodporovat zlu, abychom nastavili cizí tvář útočníkovi? Ve jménu lásky neodporovat zlu a dovolit bezbožníkům vypalovat kostely, zasévat ateismus a ničit národ? Ve jménu lásky neodporovat zlu, ale místo toho přihlížet, jak jsou dětem mrzačeny genitálie a jak je jejich mysl poškozována?

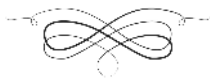
Pravdou je, že je to právě *láska*, která nás nutí odporovat zlu. Tyto dvě věci nejsou ve vzájemném rozporu, jak by si americké křesťanství a americká společnost přály. Uvědomujeme si, že potýkat se se zlem a stavět se proti němu je samo o sobě aktem lásky.

Láska k Bohu a láska k bližnímu jsou přesně tím, co nás motivuje a nutí odporovat zlu, když zvedne svou odpornou hlavu. Nutí nás k tomu také nenávisť ke zlu. Nemůžeme lhostejně přihlížet a bezstarostně to přičítat na vrub našim prorockým schématům nebo Boží svrchovanosti – to vše se používá k ospravedlnění lhostejnosti nesprávně. Mnohem více nás trápí, když vidíme, že lidé nebo lidské vlády zpochybňují jeho zákon nebo Slovo. Musíme mluvit a musíme jednat – a nemůžeme dělat nic jiného.

Nedovolte, abyste se nechali zneutralizovat tímto zkreslením lásky ze strany americké společnosti. Nedovolte, aby vás církevní představitelé a „křesťané“ amerického křesťanství ukolébali k lhostejnosti a samolibosti, když je zlo přítomno a škodí mnohým.

Kéž je Kristus pochválen.

www.wisconsinchristiannews.com

PŘINÁŠENÍ SVĚDECTVÍ

Charles H. Spurgeon

Jednou se do strniště dostala jiskra a anděl Opatrnosti byl u toho a řekl: „Jiskro, lež klidně, lež klidně, lež klidně; jestli začneš hořet, vzplane další a pak další, a možná bude v plamenech celý mlat a pak usedlost a pak vesnice.“ Ale ať kázal, jak chtěl, oheň hořel a anděl Opatrnosti si málem spálil křídla, než se otočil k útěku. A tak jsou v našich církvích někteří, kteří jsou právě anděly rozvahy. „Mladí muži,“ říkají, „nesnažte se svědčit příliš brzy, nepokoušejte se o to, dokud nebudete mít patřičnou kvalifikaci.“ Moji milí pánové, pokud Bůh někomu sdělil tajemství spasení skrze milost, nemůže to neříct; a pokud se Pán dotkl jazyka člověka žhavým uhlíkem, bude hořet stejně dobře jako ten uhlík. Byl-li mu dán nový život, musí si najít cestu ven a být prostředkem, jak tento život zprostředkovat druhým.

„POVOLÁNÍ“

Clifford Pond

Mnoho lidí mluví o povolání ke službě. Myslí tím, že od Boha obdrželi zvláštní příkaz kázat. Tento příkaz je dán různými způsoby; může to být dojem, který na mysl a srdce zapůsobí během modlitby, při četbě Písma nebo při poslechu kázání. Někdy se tento dojem dostaví náhle a nečekaně. Jindy je to postupný tlak na svědomí, že je to Boží vůle, a pak je dán text z Písma, který toto „povolání“ potvrdí.

Zpochybňování takových zkušeností bude pro některé lidi překvapivé, a dokonce sporné, proto doufám, že vás osobní svědectví povzbudí ke čtení. Od svých deseti let jsem často dostával obvyklou otázku: „Co budeš dělat, až vyrosteš?“ Moje obvyklá odpověď zněla: „Nevím.“ Kdybych se odvážil být upřímný, řekl bych: „Myslím, že jednou budu kazatelem.“ Tento pocit postupně sílil, až jsem se záhadnou Boží prozřetelností ocitl na biblické škole. Na konci kurzu jsem dostal pozvání stát se pastorem sboru v Cransfordu v Suffolku. Tehdy mi Pán dal slovo z Písma, které mě utvrdilo v tom, že mám pozvání přijmout.

Proč tedy dávám „povolání ke službě“ do uvozovek a zpochybňuji pojem, který se s tím pojí? Nemám na mysli odmítání Pánova vedení mě nebo druhých, ale skutečné problémy v této oblasti, které vyplývají z nesprávného chápání a používání tohoto druhu zkušenosti. Problémy vznikají proto, že lidé jsou natolik přesvědčeni o svém „povolání“, že zahořknou a jsou rozčarováni, když nejsou povoláni do staršovstva nebo se nestanou pastory; nebo je církev sice povolá, ale výsledkem je katastrofa, a oni z toho viní církev nebo jiné faktory, zatímco chyba je po celou dobu na jejich straně. Velmi snadno se můžeme oklamat vlastními zálibami, nesprávným používáním Písma, neschopností správně zhodnotit sebe a své dary a nepochopením Pánova jednání s námi.

Další past, do které mnozí upadli, se objevuje, když se člověk snaží získat doporučení své církve, aby mohl jít studovat na biblickou školu, nebo přijmou kazatelské závazky s cílem získat „místo pastora“. Muž řekne sboru o svém „povolání“ a sbor řekne: „No, když je povolán,

co na to můžeme říct? Nesmíme mu stát v cestě.“ A tak je muž povzbuzován, aby pokračoval bez toho, že by byl podroben důkladnému biblickému prověřování. To může fungovat i opačně. Sbor může odmítat ze špatných důvodů, jako je žárlivost nebo neochota přijít o užitečného pracovníka, povzbudit člověka, který vykazuje opravdové doklady o daru kázat. Nebo může církev požadovat důkazy o vnitřním „povolání“, které muž nemůže poskytnout, i když může vykazovat všechny známky potřebného obdarování.

Domnívám se, že dalším zneužitím vnitřních pocitů „povolání“ je tendence v obtížné situaci říkat: „Kdybych si nebyl jistý svým povoláním, už bych to dávno vzdal, nemohl bych pokračovat.“ Tento argument dodal odvalu nejednomu křesťanskému pracovníkovi a já bych nerad podkopával důvěru jakéhokoli těžce zkoušeného Kristova služebníka. Jsem však přesvědčen, že ještě pevnější základ pro důvěru a povzbuzení k vytrvalosti lze nalézt v samotném Bohu a v jeho zaslíbeních (Iz 43,1-2; Mt 28,18-20; Žd 13,5-6).

Satan nás velmi snadno přesvědčí, že jsme se v „povolání“ přece jen zmýlili, bez ohledu na to, jak jistí jsme si do té doby byli. Je samozřejmě také pravda, že satan může podkopat naši důvěru v samotného Pána. Ale zatímco „povolání“ se nakonec nedá dokázat, Boží moc a věrnost jsou v celém Písmu napsány velkým písmem. Právě jemu musíme důvěřovat.

Žádný systém nemůže zabránit chybám nebo dokonce hrozným katastrofám, ale problémy, které jsem zmínil, nás nutí ptát se, zda je naše chápání pojmu „povolání“ dobře podloženo Písmem. Domnívám se, že je chybou používat apoštoly a jejich jednání při jmenování vedoucích a starších jako vzor pro jmenování starších v dnešní době. Pavel byl „povolán za apoštola“ (Ř 1,1; 1K 1,1). Nebyl vybrán církví; Bůh ho vybavil a ustanovil bez jakéhokoli lidského přičinění (Ga 1,15-17). Je správné, že tento příklad dnes používáme pro sebe?

Robin Dowling napsal:

Slovo „povolání“ se někdy používá k vyjádření silného vnitřního pocitu povolání spojeného s vnějším uspořádáním okolností Bohem. To je považováno za běžný způsob, jakým Bůh vede lidi ke službě a misi – i když, abychom byli spravedliví, zapojení církve do toho všeho se obvykle nepopírá.

To však není biblické použití slova „povolání“. Slovo „povolání“ se v Písmu teologicky používá dvěma způsoby. Používá se pro vnější výzvu evangelia, kterou jsou všichni pozváni k přijetí Božího spasení skrze pokání a víru (Mt 22,1–14). Používá se také k vyjádření vnitřního působení milosti, díky němuž jsou někteří schopni odpovědět na vnější výzvu (Ř 8,28–30). Sloveso „povolání“ je pak několikrát použito v souvislosti se službou a misí, vždy s odkazem na apoštola Pavla (Ř 1,1; 1K 1,1; Sk 13,2; Sk 16,10). Studium těchto příkladů ukazuje, že slovo „povolání“ v tomto smyslu vždy souvisí s vnější, nadpřirozenou událostí.

Ve Skutcích 13,2 vidíme, že Duch svatý v Antiochii řekl: „Oddělte mi Barnabáše a Saula pro dílo, k němuž jsem je povolal.“ Duch svatý promluvil buď slyšitelným hlasem, nebo prostřednictvím některého z proroků, o nichž se mluví ve Skutcích 13,1. Taková „povolání“ navíc nebyla běžným Božím způsobem, jak vést věřící ke službě a misii, ale docházelo k nim v klíčových okamžicích vývoje Božího spásného procesu. Použití slova „povolání“, které hovoří o silném vnitřním dojmu jako o běžném Božím způsobu vedení lidí ke službě a misii, je tedy třeba zpochybnit.

Nový zákon naopak zdůrazňuje jmenování mužů do pastýřské služby tím, že církev u těchto mužů uznává určitou kvalifikaci (tj. dary a duchovní a lidské vlastnosti). Pokyny k tomu jsou uvedeny v 1. Timoteovi 3,1–7 a Titovi 1,5–9 (a odrážejí se v 1. Petrově 5,1–4). Normativní povaha těchto pokynů je naznačena ve větě „dohlážitel musí být...“ Budoucí pastor (tj. dohlážitel nebo starší) v tom všem není pasivní. Bude to člověk, který o takovou práci usiluje a touží po ní (1Tm 3,1), a tudíž si bude do určité míry vědom svých darů a možností. Avšak stejně jako si církev v 6. kapitole Skutků vybrala „sedm mužů“ s určitými známými vlastnostmi, tak je odpovědností místní církve ověřit, zda má daná osoba předpoklady pro pastýřskou službu v této církvi. (Grace Magazine, listopad 1984)

Existuje názor, který říká, že „jednou pastor, navždy pastor“. Člověk je „povolán“ a bez ohledu na to, zda skutečně působí jako pastor nebo starší, či nikoliv, je stále „pastorem Pondem“. To je pozůstatek církevních tradic, v nichž jsou laici a duchovní oddělení a „reverend“ je

vždy „reverendem“. Domnívám se, že člověk je starším pouze do té míry, že byl církví povolán k výkonu pastýřské služby v dané církvi a že tuto službu stále vykonává. Celá představa, že je člověk „vysvěcen“ vysokou školou mimo místní církev a někdy později je přidělen do církve nebo povolán církví, se mi zdá neobhajitelná.

Člověk může ve svém srdci věřit, že ho Pán volá ke službě staršího, ale dokud tomu neuvěří i církev, měl by se vyvarovat sebeklamu. Nemusí být podveden, ale mnoho mužů se ztratilo a jejich rodiny trpěly, protože dospěli k rozhodnutí o sobě dříve, než je povolala církev.

NĚMÝ PES

Charles H. Spurgeon

Slyšel jsem o faráři, který kázal řadu let, než se obrátil, a když se obrátil, stal se velmi horlivým kazatelem evangelia. Ale jednoho dne, když jel po ulici, byl spatřen, jak se zastavil a holí přetáhl psa, který ležel přede dveřmi. Když se ho zeptali: „Pane McPhayle, proč jste toho psa zbil?“, odpověděl: „Byl úplně stejný jako já, ležel na slunci a spal – němý pes, který ani neštěkal – a tak jsem mu nemohl nedat ránu holí, ačkoli jsem to celou dobu vztahoval na sebe.“

Připravujeme

MOUDROST KRÁLE ŠALOMOUNA

Každodenní zamyšlení z knihy Přísloví

Jaroslav Kernal

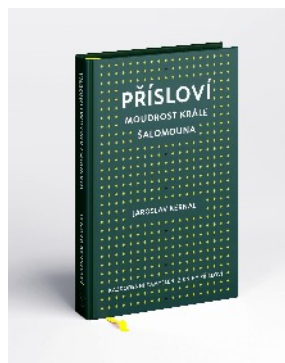
Kniha Přísloví je klenotem moudrosti v Božím slově. Všechny knihy Bible jsou inspirované Bohem a jsou vhodné k učení, k usvědčování, k nápravě a výchově ve spravedlnosti, aby byl každý Boží člověk dokonale připraven ke každému dobrému skutku. Bible je naprosto dostatečná, aby každého, kdo se do ní ponoří, kompletně připravila ke zbožnému životu, ke každému dobrému skutku, ke každodennímu chození s Pánem. To je smysl reformačního „sola scriptura“, ‚jedině‘ nebo ‚pouze‘ či

‚samotné‘ Písmo. Přesto máme v Bibli několik knih, které samy o sobě slibují svým čtenářům ještě něco více. Jednou z takových knih je kniha Zjevení, kde hned v samotném úvodu čteme příslib blaženosti pro každého, kdo tuto knihu předčítá, kdo jí naslouchá a kdo se jí řídí (Zj 1,3). Jinou takovou knihou je kniha Přísloví. Je to kniha, která zaslubuje moudrost – jak získat moudrost a kázeň, jak si osvojit spravedlnost, právo a přímou, jak pochopit výroky rozumnosti, jak získat schopnost porozumět příslovím a jinotaji (Př 1,1–6).

Rozeř a vazba: 110 x 160 mm, vázaná, s přebalem a záložkou.

Předprodejná cena: 280,- Kč

(Uvedená cena je za knihu v předprodeji a je platná pouze do vydání knihy v září 2024. Prodejná cena knihy bude 365,- Kč).

www.eshop.solideogloria.cz

Spolek Soli Deo Gloria

www.solideogloria.cz

Praha 2024